

Sygn. akt V KK 477/19

POSTANOWIENIE

Dnia 13 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 13 listopada 2019 r.

sprawy **S.S.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 158 § 2 k.k. i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w K.

z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego S. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

S.S. został oskarżony o to, że

- I. w dniu 22 października 2016 r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą, uderzając przedmiotem przypominającym kształtem kij bejsbolowy w okolice głowy, klatki piersiowej i brzucha, wziął udział w pobiciu M.L. wskutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci urazowego pęknięcia śledziony, krwotoku dootrzewnego, złamania żeber X-XII strony prawej, stłuczenia lewego płuca, rany tłuczonej głowy okolicy czołowej, skutkujących ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu M.L. w postaci choroby realnie zagrażającej życiu,

tj. o czyn z art. 158 § 2 k.k.

II. w dniu 20 marca 2016 r. w K. poprzez uderzenie A.K. w rękę swoją ręką lub rurką, spowodował u niej obrażenia w postaci złamania trzonu kości łokciowej prawej, które naruszyły czynności narządu jej ciała na okres powyżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

III. w dniu 28 lipca 2016 r. w K. poprzez uderzanie A.K. pięścią kilkakrotnie po głowie oraz kopnięcie w okolice lędźwiowe spowodował u niej obrażenia w postaci urazu kręgosłupa L-S, głowy oraz sińca fioletowego 3x2 cm z otarciem naskórka, 1x0,5 cm na lewym płatku usznym, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres poniżej siedmiu dni,

tj. o czyn z art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 1 października 2018 r., sygn. akt II K (...):

- I. oskarżonego S.S. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie I aktu oskarżenia czynu, z tym ustaleniem że swoim działaniem spowodował u M.L. złamania żeber X-XII strony lewej, i za to na podstawie art. 158 § 2 k.k. skazał go na karę 7 lat pozbawienia wolności,
- II. uznał oskarżonego S.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie II aktu oskarżenia czynu z art. 157 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności,
- III. uznał oskarżonego S.S. za winnego popełnienia zarzucanego mu, a opisanego w punkcie III aktu oskarżenia czynu z art. 157 § 2 k.k., z tym ustaleniem, iż miało ono miejsce w dniu 27 lipca 2016 r. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k., art. 85a k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego jednostkowe kary pozbawienia wolności oraz wymierzył mu karę łączną 8 lat pozbawienia wolności,
- V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 kk na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania oraz tymczasowego aresztowania,

VI. zwolnił oskarżonego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów postępowania.

Po rozpoznaniu apelacji oskarżonego i jego dwóch obrońców, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Ka (...):

1. zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że
 - a) uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w punkcie IV,
 - b) karę pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 2 k.k., przypisany oskarżonemu w punkcie I wyroku, obniżył do 3 lat,
 - c) w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II wyroku, wyeliminował z opisu czynu użycie przez oskarżonego narzędzia w postaci rurki i orzeczoną za ten czyn karę pozbawienia wolności obniżył do 10 miesięcy,
 - d) na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach Ib i Ic niniejszego wyroku i w punkcie III zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy;
3. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego zaskarzając go w całości i zarzucając:

1. „na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający fundamentalny wpływ na treść rozstrzygnięcia, polegający na błędnym przyjęciu, że skazany S. S. swoim zachowaniem wypełnił znamiona występkę z art. 158 § 2 k.k. oraz art. 157 § 1 k.k., a także art. 157 § 2 k.k., podczas gdy nie zachodzą przesłanki obiektywnego przypisania sprawstwa, a to z uwagi na brak obiektywnych dowodów na popełnienie tych przestępstw przez skazanego,
2. na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 1 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:
 - a) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji dowolne przyjęcie, że stan dowodów jednoznacznie wskazuje na popełnienie przez skazanego zarzucanych mu czynów, podczas gdy właściwa ocena dowodów nie pozwala na podobnego rodzaju ustalenia

jak te, które stanowią podstawę ustaleń faktycznych przyjętych przez Sąd II instancji i I instancji;

- b) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i z art. 92 k.p.k. i z art. 74 §1 k.p.k., art. 177 k.p.k. w zw. z art. 170 §1 pkt 5 k.p.k. poprzez stwierdzenie, że procesowym obowiązkiem skazanego Sebastiana Sędlak było wykazanie, że w dacie zdarzenia przebywał on w innym miejscu aniżeli miejsce popełnienia przestępstwa - mimo złożonych wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków M.S., K.R., M.M. oraz lekarzy sprawujących opiekę medyczną w Regionalnym Szpitalu w K. nad M.L., Sąd II instancji oraz Sąd I instancji wcale nie przeprowadził, co wprost godzi w prawa procesowe oskarżonego”.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, obrońca wniósł o uchylenie podlegającego kasacji wyroku Sądu Okręgowego w K. oraz wyroku Sądu Rejonowego w K. w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w K. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Rejonowej w K. w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy S.S. jest bezzasadna w stopniu oczywistym i dlatego podlegała oddaleniu zgodnie z art. 535 § 3 k.p.k.

Przed wszystkim należy wskazać na błędnie sformułowane przez obrońcę S.S. zarzuty kasacji, które są bądź niedopuszczalne z mocy prawa, tak jak zarzut pierwszy, czy też skierowane przeciwko rozstrzygnięciu orzeczenia Sądu I instancji, tak jak zarzut drugi. Nadto mimo wskazania, iż skarżony jest cały wyrok Sądu odwoławczego, zarówno w zarzutach jak i w uzasadnieniu kasacji podnoszone są jedynie okoliczności dotyczące czynu przypisanego skazanemu z art. 158 § 2 k.k., natomiast co do czynów z art. 157 k.k., to w rzeczywistości poza kwestionowaniem zeznań I.K. i ustaleń faktycznych dokonanych na ich podstawie, brak jest argumentów mogących skazywać na naruszenie przez Sąd odwoławczy przepisów prawa i to w taki sposób, aby można było mówić o istotnym jego wpływie na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy natomiast już wielokrotnie podkreślał, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, który w żadnym razie nie służy trzecioinstancyjnej kontroli orzeczenia Sądu I instancji.

Analiza całości kasacji jednoznacznie wskazuje, że obrońca w istocie dąży do podważenia ustaleń co do winy i sprawstwa skazanego S. S. w zakresie przede wszystkim przypisanego mu czynu z art. 158 § 2 k.k. Takie zarzuty, jedynie w nieco zmodyfikowanej wersji, były już przedmiotem rozważań Sądu odwoławczego, który podzielił w tym zakresie ustalenia Sądu I instancji. Autor kasacji nie podjął nawet próby wykazania, że orzeczenie Sądu odwoławczego nie spełnia wymogów z art. 433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k. Analiza uzasadnienia wyroku tego Sądu wskazuje tymczasem, że wszystkie zarzuty apelacji oskarżonego oraz jego obu obrońców, zostały przez ten Sąd rozpoznane, a kontrola odwoławcza była wszechstronna i rzetelna. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd ten odniósł się do zeznań świadków E.M. oraz M.L., którzy nie mieli problemów ze wskazaniem na początkowym etapie postępowania, że jednym ze sprawców pobicia pokrzywdzonego M.L. był właśnie oskarżony S.S. posługujący się pseudonimem „D.”. Pokrzywdzony nie tylko go poznał po głosie, ale również widział jego twarz, natomiast E.M. nie tylko usłyszała od partnera, że sprawcą pobicia był właśnie ten oskarżony, ale poznała go także po głosie oraz posturze, a rozpoznanie to miało znaczenie, szczególnie że znała go jeszcze z czasów szkolnych. Sąd Okręgowy w K. podzielił słusznie ocenę zeznań tych świadków dokonaną przez Sąd Rejonowy w K., podkreślając, że prawidłowo nie zostały uznane za wiarygodne ich późniejsze zeznania, w których twierdzili, że sprawcą pobicia nie był oskarżony, gdyż były one niespójne i sprzeczne. Zastrzeżeń Sądu odwoławczego nie budziła także ocena zeznań świadków policjantów, którzy przeprowadzili z pokrzywdzonym rozmowę jeszcze w szpitalu. Nie mieli oni wówczas również wątpliwości, że w relacji pokrzywdzonego chodziło o dobrze znanego im S.S., który posługiwał się pseudonimem „D.”.

W sprawie nie ujawniły się także okoliczności pozwalające na podważenie wiarygodności zeznań I.K., zwłaszcza tych złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Matka pokrzywdzonej dostarczyła istotnych informacji dotyczących przebiegu zdarzeń oraz popełnionych przez S. S. na szkodę jej córki A.K. przestępstw. Co istotne, pomimo zmiany postawy procesowej, nigdy też potem nie zaprzeczyła, że sprawcą obrażeń na ciele jej córki był właśnie oskarżony S.S..

Nieporozumieniem jest również zarzut obrazy przez Sądy przepisów prawa

procesowego wskazanych w zarzucie 2b. Zauważyć należy, że w apelacji obrońcy był postawiony zarzut naruszenia art. 170 k.p.k. poprzez nie przeprowadzenie przez Sąd Rejonowy dowodu z zeznań świadków M.S., K.R., M.M. i lekarzy sprawujących opiekę medyczną nad pokrzywdzonym M.L.. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku odniósł się w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami do tego zarzutu w pełni akceptując stanowisko Sądu I instancji podkreślając, że brak podstaw, aby uznać, że oddalając wnioski dowodowe doszło do naruszenia przepisów procedury karnej. Obecnie w kasacji obrońca skazanego nawet nie starał się wykazać, że Sąd Okręgowy również w tym zakresie dopuścił się obrazy art.433 § 2 k.p.k. lub art. 457 § 3 k.p.k., co przy braku powtórzenia tego rodzaju wniosków dowodowych na etapie postępowania apelacyjnego powoduje, że ten zarzut kasacyjny skierowany jest również przeciwko orzeczeniu Sądu I instancji, co nie spełnia wymogów art. 519 k.p.k.

Kasacja obrońcy skazanego stanowi więc jedynie nieudolną i niedopuszczalną na tym etapie postępowania polemikę z ustaleniami Sądu Rejonowego, co czyni wniosek prokuratora o uznanie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, jak najbardziej trafny.

Obciążono skazanego kosztami postępowania kasacyjnego zgodnie z treścią art. 636 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.